

กรงขัง

และ คมกระสุน

ความเข้มงวดบีบคั้น

ที่กระทำในนามของ 'ความรัก'

อาจสร้างให้คนธรรมดากลายเป็นปีศาจ

ที่รอวันจะระเบิดกรงขังออกมา

ศิวั ลีวงศ์สิน

กรงขัง และ คมกระสุน

ศิวา สืบวงศ์สิน

กรงขัง และ คมกระสุน ศิวา สืบวงศ์สิน

จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์กาฬกา
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก : เทอดศักดิ์ จงยั้งศิริ
ออกแบบรูปเล่ม : นวมลลี้ กุลธวัชชัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สืบวงศ์สิน.

กรงขังและคมกระสุน.- กรุงเทพฯ : บุ๊คไทม์, 2568.
272 หน้า.

1. นวนิยายไทย. 1. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0710-0

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

กาฬ
กาล
GALAGAAN

f Galagaan.publishing
@galagaan.publishing

FLIPPO (ฟลิปโป) คืออะไร?

มุมพิเศษของเล่มนี้ที่คุณ “ดูภาพ”
เพื่อดูเรื่องราวเคลื่อนไหวเหมือนอนิเมชัน

↓ ลองพลิกเร็วๆ ที่มุมหน้ากระดาษ
แล้วคุณ将会เห็นบางสิ่งที่ “พูดแทนคำไม่ได้”

คำนำนักเขียน

หลายครั้งที่เราจะได้ยินข่าวเรื่องการก่อเหตุร้ายในที่สาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นเมืองไทยหรือต่างประเทศ ผลลัพธ์คือความสูญเสียเลือดเนื้อ น้ำตา หรือแม้แต่ชีวิต

ข้าพเจ้ามักจะสนใจเหตุการณ์พวกนี้ แต่มีโชสนใจที่จะเสพข่าว เพื่อกะตุ้นอารมณ์ตื่นเต้น หรือตาถูกโพล่งเมื่อเห็นเหยื่อบาดเจ็บเยอะๆ ตายกันเป็นเบือ ข้าพเจ้ากลับสนใจในแง่ว่า..อะไรทำให้คนพวกนั้นลุกขึ้นมากระทำสิ่งเหล่านั้น

เมื่อกลั่นกรองและขบคิด..ข้าพเจ้าเชื่อว่า ไม่ว่าผู้ก่อเหตุจะเป็นคนวัยไหน เด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้ชายหรือผู้หญิง แรงจูงใจมักจะมาจากคำสองคำ

เครียด หรือ แค้น หรือทั้งสองอย่าง

เครียดจากปัญหาการเงิน ครอบครัว คุณภาพชีวิต สุขภาพ สารพัดอย่างที่สร้างความเขม็งตึงจนใกล้ระเบิด

แค้นล่ะ แค้นจากการถูกกระทำที่ไม่ยุติธรรม จากการถูกรังแก จากการบูลลี่ อาจทำให้เลือดในตัวกลายเป็นน้ำมันที่รอประกายไฟ

แต่ต้องเครียดหรือแค้นระดับไหนกันหรือ จึงจะถึงจุดที่จับปืน หยิบมีดแล้วลุกขึ้นมายิงมาแทงคนในที่สาธารณะได้

แล้วก่อนจะก่อเหตุ คนพวกนั้นเขาแสดงออกให้เราเห็นชัดเลยมัยว่าเขาเครียดมากแล้ว แค้นจนจะเดือดแล้ว..คำตอบคือไม่ ส่วนใหญ่เรามักจะไม่ทันเห็นสัญญาณเหล่านั้นก่อนเลย

มองผิวเผินคนพวกนี้มักจะมีพฤติกรรมปกติ ยิ้มแย้มพูดจา หยกหล่อ ทำงานหรือเรียนได้ตามปกติ แต่ถ้าคนใกล้ชิดได้สังเกตดีๆ

อาจจะจับสัญญาณอะไรบางอย่างได้ถึงความไม่ปกติ แม้จะมีเพียงเล็กน้อยก็ตาม

คนเหล่านี้เหมือนระเบิดเดินได้ไม่รู้จะตูมตามขึ้นมาเมื่อไหร่ หรือด้วยเงื่อนไขอะไร..น่ากลัวมาก

‘กรงขังและคมกระสุน’ เล่มนี้เป็นเรื่องของ การก่อเหตุร้ายใน ที่สาธารณะ แต่เสริมเติมเข้าไปให้มีเทคนิคบางอย่าง ทำให้ก่อเหตุแล้ว จับไม่ได้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนก่อเหตุ แต่มีคนเจ็บจริงตายจริง

เนื้อเรื่องจะค่อยๆ คลี่คลายทีละน้อย ตัวท่านผู้อ่านเองก็จะ ถูกตัวอักษรจูงไปที่ละหน้าๆ และเชื่อว่าทุกหน้าที่เปิดอ่านจะยิ่งทำให้ อยากเปิดหน้าต่อไปอีกเรื่อยๆ

เงื่อนไขหรือปมของการก่อเหตุร้าย ขั้วพเจ้าพยายามวางไว้ให้ สมเหตุสมผล มีที่มาที่ไปและมีเหตุผลในเชิงจิตวิทยาที่อาจจะเป็น แง่คิดเล็กๆ ให้คนในสังคมเก็บไปคิดได้ว่า

ทำอย่างไรเราจะไม่สร้างระเบิดเดินได้ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ แล้ววันหนึ่ง มันอาจจะย้อนกลับมาระเบิดใส่เรา จนสร้างความเสียหายอย่างที่ประเมิน ไม่ได้

ศิวา สืบวงศ์สิน

คำนำสำนักพิมพ์

การกราดยิงในห้าง การชุมนุมยิงแบบสไนเปอร์ การไล่แทงผู้คน หรือแม้แต่การขับรถไล่ชนในที่สาธารณะ ล้วนแต่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในโลกใบนี้ โดยที่ไม่มีใครบอกได้ว่าเมื่อไหร่จะเป็นครั้งสุดท้าย

ลองสาวไปเถอะ ทุกคนจะพบว่าผู้ก่อเหตุจะมีปมบางอย่างในใจเสมอ ปมใหญ่หรือเล็กเจ้าตัวกอดตันหรือรับมือได้มากน้อยแค่ไหน... มองภายนอกไม่มีทางที่ใครจะรู้ได้

คนพวกนี้จึงเหมือนระเบิดเดินได้ แต่ร้ายแรงยิ่งกว่าเพราะคนอื่นไม่มีทางรู้เลยว่า อะไรคือดินระเบิดที่เขาสะสมเอาไว้ หรืออะไรจะเป็นตัวจุดชนวนให้เขาโป้งป้างขึ้นมา

กาฬกาลมีความคิดมานานแล้วว่า อยากให้มีนิยายสืบสวนในแนวนี้สักเรื่องซึ่งในที่สุด ศิवा สืบวงศ์สิน ก็เป็นผู้รับหน้าที่ตรงนี้ไป

สิ่งที่เห็นได้จนเกือบจะเรียกว่าเป็นลายมือของศิवाคือ นอกจากการวางโครงเรื่องที่น่าติดตาม จังหวะการดำเนินเรื่องที่ค่อยๆ เข้มข้น บีบรัดขึ้น มีการซ่อนเงื่อนอย่างเหมาะสมเจาะ อีกสิ่งหนึ่งคือความมักจะเขียนมิติความเป็นมนุษย์ของตัวละครได้ดีเยี่ยม

ตัวละครที่ไม่ได้มีแค่มุมของการสืบสวน มุมของความกลัว ความหลอกหลอน แต่มีความรัก ความกอดตัน ความอ่อนแอ ซึ่งทำให้ตัวละครในนิยายของเขา ดูมีความเป็น ‘คน’ จริงๆ ขึ้นมาจนคนอ่านรู้สึกรัก สงสาร หรือเกลียดชังตามไปด้วย

‘ทรงช้างและคมกระสุน’ มีทุกมิติเหล่านั้นครบถ้วน ทั้งการ
สืบทอดที่ค่อยๆ ขมวดเข้มข้น วิชาญาณของผู้ตายโหงที่เผยตัวออกมา
ช่วยต่อเงื่อนงำบางอย่าง และมิติทางจิตใจของมนุษย์ที่ถูกหล่อหลอม
มาอย่างบิดเบี้ยว จนผลสุดท้ายก็ร้ายแรงจนเกินเยียวยา

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั่นเทิง และปัญญา

1

“การก่อเหตุครั้งแรก”

เฟสตีวัลปีนเกล้า ห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ย่านฝั่งธนคือคักเป็นพิเศษ เพราะเป็นวันศุกร์สิ้นเดือน ลูกค้าคลาคล่ำโดยเฉพาะโซนร้านอาหาร ชั้นห้า คนต่อคิวกันยาวเหยียดแทบทุกร้าน บางร้านถึงกับปิดรับบัตรคิวไปแล้วเพราะลูกค้ายล้นเกินความสามารถที่จะรับไหว

ชายหนุ่มขึ้นบันไดเลื่อนตั้งแต่ชั้นสองไล่ขึ้นมาเรื่อยๆ กล้องวงจรปิดอยู่จุดไหนบ้างในห้างนี้ เขาทำการบ้านมาอย่างดี จนหลับตาชี้ได้ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเลือกชั้นห้าเพราะคนหนาแน่นที่สุด สองเท้าพาร่างท่วมๆ เดินไปรอบบริเวณเพื่อเลือกสถานที่ ผู้คนมากมาย หน้าร้านอาหาร จำนวนกว่าครึ่งเป็นหนุ่มสาววัยใกล้เคียงกับเขา ถึงแม้ส่วนใหญ่จะแต่งตัวล้าลองทั่วไป แต่ก็พอเดาได้ว่าเป็นนักศึกษา เสียเป็นส่วนใหญ่ เสียงพูดคุยหยอกล้อ เสียงหัวเราะดังกระหึญเขาตลอดเวลา

..ไอ้พวกนักศึกษา มึงหัวเราะกันทำไม มึงคุยกันเสียงดังทำไม มีความสุขกันนักหรือ อีกไม่นานมึงจะรู้สึก..

เขาตอบตัวเองไม่ได้และไม่เคยคิดจะหาคำตอบว่า ทำไมถึงเกลียดชังคนในวัยนักศึกษาขนาดนี้ ยิ่งถ้าเป็นนักศึกษาคณะที่เกี่ยวกับการแพทย์ด้วยแล้วเขายังเกลียด...แสนเกลียดล้านเกลียด

เขาพยายามปั่นความเกลียดชังในใจให้หมุนแรงขึ้น สุขอารมณ์ตัวเองให้ร้อนขึ้น นอกจากจะเป็นความรู้สึกจริงๆ แล้ว อีกส่วนหนึ่ง

ก็เพื่อเอามาใช้กลบเกลื่อนความตื่นเต้นในตอนนี หวังว่ามันจะช่วย
ควบคุมไม่ให้มือสั่นได้

เดินผ่านหน้าร้านสเต็กร้านหนึ่ง คนแน่นทั้งในและหน้าร้านจน
แทบจะเดินผ่านไม่ได้ ไหล่เบียดไหล่หรืออวัยวะส่วนไหนจะถูกเสียดสี
จากคนแปลกหน้า ก็ไม่มีใครสนใจใคร

ชายหนุ่มร่างท้วมกวาดตามองแล้วส่วนใหญ่เป็นวัยหนุ่มสาว
ทั้งนั้น หัวใจเริ่มเต้นแรงถี่เร็ว เหงื่อซึมออกฝ่ามือ แต่แปลกที่เขากลับ
รู้สึกชอบที่ตัวเองเป็นแบบนี้..ตื่นเต้นมีพลัง ไม่น่าเบื่อ

เขาออกตระเภาด้านหน้าให้กระชับ พาดตัวเองเข้าไปอยู่ใกล้กลุ่ม
ที่ใหญ่ที่สุด..ยืนเบียดๆ กันแบบนี้แหละยิ่งดี สูดหายใจยาวเต็มปาก
แน่น แล้วก็ตัดสินใจลงมือ

ไหม เมแม่ พิงกี้ และแยม สามสาวกับหนึ่งเกย์หนุ่ม นัดกันมา
รวมตัวที่ห้างยักษ์ใหญ่แห่งนี้ หมายมั่นปั้นมือมาหลายวันแล้วว่าจะต้อง
มากินสเต็กเจ้าดังร้านนั้นให้ได้ เพราะได้ข่าวว่าเขาจัดโปรโมชั่น
รับสิ้นเดือน..สิ่งหนึ่งฟรีหนึ่ง จึงรวมตัวกันมาสี่คนครบสองคู่พอดี

ทั้งหมดยืนอยู่ชั้นปีที่สอง คณะทันตแพทย์ มหาวิทยาลัย
ชั้นนำแห่งหนึ่ง การเรียนทันตะฯ มีชื่อเสียงอยู่แล้วว่าเข้มงวดกับ
นักศึกษามากแค่ไหน จนอาจจะเรียกว่าโหดร้ายเลยก็ได้ โดยเฉพาะ
มหาวิทยาลัยที่ทั้งสี่คนเรียนอยู่นี้ ขึ้นชื่อว่าแนวหน้าในเรื่องการเรียน
ทางสาธารณสุข การเรียนที่โหดอยู่แล้วยิ่งหนักหนาทวีคูณขึ้นไปอีก

วันนี้ทั้งสี่คนเพิ่งผ่านสมรภูมิการสอบที่เคร่งเครียดมา จึงขอ

โอกาสพักผ่อนสักหน่อยด้วยการ ‘หาอะไรดี ๆ’ กิน แต่ด้วยฐานะทางบ้านที่อยู่ระดับแค่พอกินพอใช้ การได้กินอาหารในร้านสเต็กราคา

กลางๆ แบบนี้ ก็ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษที่ค่อนข้างหรูสำหรับทั้งสี่คนแล้วยังไม่ทันต้องดูหรอกว่าเมนูที่ร้านจัดไว้สำหรับหนึ่งแถมหนึ่งนั้น มีอะไรบ้าง แต่จะเป็นอาหารอะไร สำหรับนักศึกษากลุ่มนี้ก็ยัดเข้าปากแล้วอร่อยได้ทั้งนั้น จะหมู ไก่ ปลา หรือเนื้อ ไม่มีปฏิเสธ

โชคที่ที่ใหม่เตือนไว้ว่าโปรโมชันทั่วประเทศแบบนี้ ภัตตาคารจะเปิด จึงส่งแยม หนุ่มสววยประจำกลุ่มล่วงหน้ามาจอก่อน แต่เหมือนทุกคนในโลกจะคิดเหมือนกันหมด คนหลายสิบจึงมาแออัดอยู่หน้าร้านจนแทบไม่มีที่ยืน

“โหย แค่ว่าฟรีกันนี่ไงเนี่ย” พิงก็ สาวจอมไวววายประจำกลุ่มแหกปากขึ้นทันทีที่เดินมาถึงหน้าร้าน

“อ๊อ แยม มึงอยู่ไหน” เมแม่กรอกเสียงลงในโทรศัพท์ ทั้งที่อยู่ตรงหน้าร้านแล้ว แต่เธอก็ยังมองหาเพื่อนไม่เจอ

“มึงตาบอดหรือไง กูยืนก้มมือเป็นเปเรตขอส่วนบุญอยู่ตรงนี้ ยังไม่เห็น” กะเทยหนุ่มเจ้าของส่วนสูงร้อยแปดสิบหกเซ็นต์ ตอบมาทางโทรศัพท์

เมแม่เงยหน้าขึ้นมอง “อ้าวแล้วทำไมมึงไปยืนอยู่หน้าร้านอื่นล่ะ”

“ก็มึงแหกตาดูหน่อย คนแม่แถมแน่นยังกะเปิดโรงงาน แล้วจะให้กูไปยืนตรงไหน” แยมพูดใส่โทรศัพท์พร้อมกับเดินเข้ามาหากลุ่มเพื่อน

“ปีหกสิบแปด” แยมบอกคิวที่ได้ ทั้งกลุ่มมองไปที่ป้ายไฟหน้าร้านที่แสดงความเคลื่อนไหวของคิว ตัวเลขปี่สี่สิบเก้าปรากฏขึ้น

“โอ๊ยตาย อิกยี่สิบคิว กูหิวตายก่อนแน่เลย” ใหม่ร้องออกมาแข่งกับเสียงท็องร้อง

“ภูก็หิวจนกรดจะแตกกระเพาะตัวเองหมดแล้ว สงสัยต้องหาอะไรมารองท้องก่อน” แยมร้องมั่ง แต่สายตาเหลือบมองไปทางเด็กหนุ่มคนหนึ่ง อยู่ในเสื้อกีฬาสีขาวแขนกุด กางเกงขาสั้นสีเดียวกัน สวมหมวกเก็บ ยืนรอคิวกับผู้หญิงวัยกลางคน

“นั่นไง มึงมองอาหารรองท้องตาเอ๋มเขียวนะมึง น้องเขามากับแม่เขามึงยังกล้า” เมแม่รู้ทันทีพูดดักคอ

ฟังก็หันไปมองที่จอแสดงคิวอีกรอบ ตัวเลขยังไม่ขยับ “ภูไปซื้อก่อนแล้วกันวะ คงทัน”

“มึงซื้อสองรอบก็ยังทันวะ” โหมตอบ

แต่แล้วเมแม่ก็ส่งเสียงร้องลั่น “อ๊วย” แล้วทรุดลงไปกองกับพื้น มือกุมไปที่ชายโครงด้านซ้าย

“อ๊วยมึงเป็นอะไร” เสียงเพื่อนที่เหลือร้องถามแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน แยมนั่งลงประคองเพื่อน

“ว้าย” แยมร้องเสียงดังอย่างตกใจ “เลือด แม่เม มึงเป็นอะไร มึงโดนอะไร” แยมระล่ำระลักถาม มือขวาที่จับไปที่ตัวเพื่อน เต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน

เสียงวีดว้ายเริ่มดังขึ้น เมื่อคนรอบข้างได้เห็นเลือดบนมือแยม ทุกคนกระจ่ายออกห่าง และไม่นานก็เผยให้เห็นวงเลือดที่หยดลงบนพื้น และค่อยๆ ขยายขึ้นเรื่อยๆ

“มึงโดนอะไร” โหมร้องถาม เมแม่ร้องครวญครางสีหน้าเริ่มซีดเผือดมากขึ้น พยายามตอบเพื่อน “ไม่รู้ เจ็บ อ๊วย”

คนจากที่แตกกระจายออก ก็เริ่มกลับมามุงหนาแน่นขึ้น

“โห เลือดไหลเยอะแบบนี้โดนแทงหรือเปล่า รีบไปหาหมอเลยครับ” เสียงจากไทยมุงคนหนึ่งตะโกนเข้ามา

แย้มและเพื่อนคนอื่นเริ่มได้สติ จึงเข้าประคองแม่แม่ เพื่อจะพาไปหาหมอ “ในนี้มีคลินิกหมอมั้ยครับ”

“มีแต่คลินิกเสริมสวยอยู่ชั้นสาม” เสียงใครบางคนแนะนำ

“เสริมสวยก็ได้วะ ยังไงต้องห้ามเลือดไว้ก่อน” ไหมตัดสินใจเข้าช่วยแย้มประคองเพื่อน พึงก็ช่วยถือของให้ เลือดยังไหลออกมาเรื่อยๆ จนเปียกไปถึงขา แม่แม่กัดพันร่องศรณูศราง แต่เสียงที่ออกมา กลับแผ่วเบา ลงไปทุกที

ยังไม่ทันได้อุ้มแม่แม่ออกไปกระจกของร้านอาหารใกล้ๆ กันก็แตกดังลั่น แล้วมีเสียงผู้หญิงร้องไห้ออกไปในกลุ่มไทยมุง ตามด้วยเสียงตะโกนลั่น “แม่!”

ฝูงคนกลุ่มหนึ่งแตกกระจายออก เด็กหนุ่มเสื้อกีฬาสีขาวแขนกุดคุกเข่าลงประคองหญิงวัยกลางคนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนพื้น ที่หัวไหล่ของหญิงคนนั้นชุ่มไปด้วยเลือด และเริ่มลงไปตามแขน

เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจกระจายไปทั่วในกลุ่มคน “มีคนโดนแทงอีกแล้ว” เสียงใครสักคนตะโกนขึ้นมา

ความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นเริ่มขยายวงออก ทุกคนเริ่มวิ่งหนีอย่างสับสน โดยไม่รู้ว่าหนีอะไร และจะหนีไปทางไหน มีแต่เสียงตะโกนบอกต่อกันไป..

“มีคนโดนแทง!!”

“มีคนไล่แทงคนในห้าง!!”

“โดนแทงไปหลายคนแล้วรีบหนีเร็ว!!!”

ความโกลาหลขยายวงกว้างออกไปทุกที หลายคนไม่ทันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พอเห็นคนวิ่งมาเป็นกลุ่มก็วิ่งหนีบ้าง ทำให้ชั้นห้าของห้างเริ่มวุ่นวายจนแทบควบคุมไม่ได้ หลายคนออกจากร้าน

โดยยังไม่ได้จ่ายเงินทางร้านก็ไม่รู้จะห้ามยังไง เพราะพนักงานในร้านเองก็วิ่งหนีเอาตัวรอดเหมือนกัน

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพยายามเข้ามาช่วยเหลือ จัดระเบียบผู้คน แต่เทียบกับจำนวนลูกค้าที่ตื่นตกใจในเวลานี้รปภ. ก็ทำอะไรไม่ได้เลย

เลยจากโซนอาหารมา เป็นพื้นที่จัดโปรโมชั่นสินค้าพวกเครื่องใช้ในครัว มีการตั้งบูธนับสิบแห่ง ทำให้ทางเดินแคบลงกว่าปกติ เลยเกิดการติดขัดของคนที่นี่มาหนาแน่นตรงจุดนี้ เริ่มมีการอะอะไว้วายให้เขยิบบุนออกไปเพื่อขยายทางเดินให้กว้างขึ้น

ท่ามกลางเสียงอะอะไว้วาย และเสียงร้องอย่างหวาดกลัวของผู้คน ก็มีเสียงผู้ชายผิวคล้ำคนหนึ่งร้องเฮ้ยขึ้นมาอย่างตกใจ

ชายคนนั้น กำลังเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ตรงทางเดินที่แคบแห่งนี้ อย่างรีบเร่ง สายตาของเขามองไปแต่ข้างหน้า และพยายามแทรกตัวไปให้เร็วที่สุดเหมือนคนอื่น แต่เท่าขวากกลับเหยียบลงไปบนร่างๆ หนึ่ง

เมื่อถ่มลงมองก็พบกับผู้ชายคนหนึ่งนอนคว่ำอยู่พยายามจะยันตัวขึ้นมาอย่างอ่อนแรง เสื้อยีนส์สีซีดของเขาฉ่ำไปด้วยเลือดสีแดงเข้มกระจายอยู่เต็มแผ่นหลัง นั่นทำให้ชายผิวคล้ำร้องลั่นออกมา จนคนรอบข้างหันมามอง

“มีคนโดนแทงอีกแล้วตรงนี้” เขาตะโกนอย่างตกใจ หลายคนคิดในแว้บ..นี่แสดงว่าคนร้ายต้องแฝงตัวอยู่ใกล้ๆ นี่แน่เลย หรือมันจะไม่ได้มีแค่คนเดียว

ความสับสนอลหม่านยิ่งเพิ่มขึ้นจนฝูงคนเหมือนจะเป็นบ้า ทุกคนต่างดันคนรอบตัวออกห่างอย่างหวาดระแวงกันไปหมด แต่ด้วยความแออัดของคนในพื้นที่แคบๆ เลยกลายเป็นการกระแทกกันไป

กระแทกกันมา จนผู้หญิงร่างเล็กสองสามคนล้มลงกับพื้น ที่ถูกเหยียบซ้ำก็มีอีกไม่น้อย

มีแค่ผู้ชายใจกล้าสองคนที่พยายามประคองชายเสื้อยีนส์ผู้บาดเจ็บที่ดูเหมือนว่าจะมาคนเดียว เพื่อพาออกไปจากบริเวณนี้

ทางลงบันไดเลื่อนเป็นอีกจุดหนึ่งที่หนาแน่นมาก ต่างคนต่างแย่งเพื่อจะลงไปถึงชั้นล่าง แต่แล้วตรงบันไดเลื่อนแห่งนี้จากชั้นสี่ลงชั้นสามก็เกิดเสียงหวีดร้องด้วยความตกใจสุดขีด

หญิงสาวคนหนึ่งยืนตรงชั้นบันไดเบียดแน่นกับคนอื่น เธอมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดกลัว ขณะที่บันไดค่อยๆ เลื่อนลง แล้วเธอก็ถูกกระแทกจากด้านหลังจนหน้าคะมำ แต่ยังไม่ล้มลงกับพื้นเพราะติดคนที่ยืนชั้นต่ำลงไป

เธอรู้สึกได้ว่ามีคนทั้งน้ำหนักเกยลงบนไหล่ซ้ายของเธอจึงหันไปมองและผลักใบหน้านั้นออก แต่แล้วมือเธอก็สัมผัสกับของเหลวเหนียวๆ ที่ต้นคอด้านซ้าย สิ่งที่ติดมือมาคือของเหลวสีแดงปนกับของเหลวขุ่นหนืดเป็นก้อนสีขาว ส่งกลิ่นคาวจนเข้าจมูก

ร่างของชายกลางคนที่เพิ่งเกยไหล่เธอ รูดลงไปกองกับพื้นบันไดขมับด้านขวาเปิดเป็นแผลใหญ่ เลือดและมันสมองทะลักออกมา หญิงสาวกรีดร้องอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ พยายามถอยหลังหนีก็กลายเป็นไปดันคนที่อยู่บันไดชั้นต่ำกว่าจนล้มระเนระนาด

ผู้คนล้มกระแทกจนเสียหลักไล่กันมาเป็นโดมิโนและไปกองอยู่ติดบันไดเลื่อน คนที่อยู่ด้านล่างก็ยิ่งลุกไม่ขึ้น ในขณะที่บันไดเลื่อนก็ยังทำหน้าที่ส่งคนลงมาเรื่อยๆ ไม่หยุด คนที่ยืนอยู่เหนือร่างชายกลางคนก็พยายามดันตัวเองขึ้นไป เพื่อหนีออกห่างร่างไร้วิญญาณที่กองอยู่ แต่ก็สู้แรงคนจำนวนมากที่ยังก้าวลงบันไดเลื่อนมาเรื่อยๆ ไม่ได้

หญิงสาวทั้งตัวอยู่บนตัวใครบ้างก็ไม่รู้
สายตาเธอจ้องอย่างหวาดกลัว
ไปที่ร่างของชายกลางคน
ที่ยังเลื่อนตามบันไดมาหาเธอไม่หยุด
ตาข้างซ้ายของชายคนนั้น
ยังลืมค้างเหมือนกำลังจ้องเธออยู่
ในขณะที่ตาขวาหลุดหายไป
พร้อมกับมัมมี่บางส่วนแล้ว

หญิงสาวทั้งตัวอยู่บนตัวใครบ้างก็ไม่รู้ สายตาเธอจ้องอย่างหวาดกลัวไปที่ร่างของชายกลางคนที่ยังเลื่อนตามบันไดมาหาเธอไม่หยุด ตาข้างซ้ายของชายคนนั้นยังลืมหืมคางเหมือนกำลังจ้องเธออยู่ในขณะที่ตาขวาหลุดหายไปพร้อมกับขมับบางส่วนแล้ว

เธอรื้อรื่องอย่างเสียดสี มีเสียงคนตะโกนให้ปิดสวิทช์ฉุกเฉินบันไดเลื่อนแต่ด้วยความวุ่นวายทำให้กว่าที่จะหยุดการทำงานบันไดเลื่อนได้ร่างของชายกลางคนก็ถูกเลื่อนลงมาจนทับกับท่อนขาของหญิงสาว เธอพยายามหัดขาหนีเท่าไรก็ไม่พ้น เลือดของชายกลางคนไหลนองเต็มขาเธอ เธอรื้อรื่องจนสุดเสียงและหมดสติไป

คนที่อยู่ใกล้ชายกลางคนนั้น พอเห็นบาดแผลที่เกิดขึ้น ก็เริ่มตะโกน “เฮ้ย เขาถูกยิงนี่”

เท่านั้นเองก็เกิดเป็นเสียงตะโกน “มีคนถูกยิง” “มีคนไล่ยิงในห้าง” ความโกลาหลที่มีอยู่แล้วคราวนี้ก็ยิ่งหนักขึ้นไปอีก คนที่เดินก็เปลี่ยนเป็นวิ่ง คนที่วิ่งอยู่ก็ล้มลุกคลุกคลานตะเกียกตะกายหาทางออก

ความวุ่นวายไม่ได้เกิดขึ้นแค่บางจุดแล้ว แต่กระจายไปทั่วทั้งห้าง จนทางห้างต้องประกาศเสียงตามสาย ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบค่อยๆ หาทางออกทาง รมภ. จะพยายามอำนวยความสะดวกให้ทุกท่านอย่างดีที่สุด

แต่ในสภาวะแบบนี้ไม่มีใครสงบอยู่ไหน เสียงตามสายไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเลย ชาวเรื่องการก่อการร้ายในห้างทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่เกิดขึ้นหลายครั้งเป็นที่รับรู้ของคนทั่วไป และเมื่อได้ยินคนตะโกนว่ามีการยิงกันในห้าง ทุกคนก็ตอบสนองอย่างตื่นตระหนกตามความหวาดกลัวที่ฝังอยู่ในใจ

ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ ไม่มีคนรู้ว่าใครถูกยิงหรือถูกแทงตรงไหน ใครเป็นคนทำ และคนร้ายอยู่ที่ไหน ไม่มีเสียงปืนเลยสักปัง ทุกคนก็ได้แต่วิ่งหนีไปอย่างไร้ทิศทาง ห้างทั้งห้างตอนนี้เหมือนมีเหตุจลาจลเกิดขึ้นทุกชั้น

ชายหนุ่มวิ่งบ้างเดินบ้างกระหืดกระหอบไปกับฝูงคน อาการเหนื่อยที่เกิดขึ้นเขาไม่ต้องแกล้ง เพราะเหนื่อยจริง เนื่องจากน้ำหนักตัวที่ค่อนข้างเกินและต้องวิ่งๆ เดินๆ ร่วมไปกับคนอื่น แต่สีหน้าหวาดกลัวของเขานั้นเป็นสิ่งที่ต้องป็นขึ้นมานิดหน่อย เพราะแท้จริงแล้วในใจเขา ระริกระรืออย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ไม่เคยคิดเลยว่ามันจะสนุก สมใจ และลึงโลดได้ขนาดนี้ เขาอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ อยากตะโกนออกมาว่าสะใจจริงๆ เลย ้วย!!!

ตอนนี้มันได้เลื่อนที่ใกล้เขาที่สุดใช้การไม่ได้แล้วเพราะมีผู้เสียชีวิตคาอยู่ จึงต้องเลือกทางอื่นเพื่อลงสู่ชั้นล่าง ระหว่างทางได้ผ่านกลุ่มคนที่อัดแน่นกันตามทางเดินอีกกลุ่มใหญ่ เขาลังเลชั่วขณะว่าเอาอีกสักทีดีมั๊ย แต่สุดท้ายก็ยับยั้งซึ่งใจว่าพอแค่นี้ก่อน ระหว่างทางรีบแวะเข้าห้องน้ำเพื่อเปลี่ยนเสื้ออย่างรวดเร็ว

ส่งข้อความไปหาใครบางคนแล้ว เขาก็เก็บโทรศัพท์รีบเดินออกมาพบกับกลุ่มคนจำนวนมาก สำหรับการลงมือครั้งแรกเขาได้เรียนรู้แล้วว่า ความกลัวเป็นอะไรที่มีพลังอย่างคาดไม่ถึง คนจำนวนพันที่เคยสงบเรียบร้อยต่างคนต่างทำกิจกรรม กลับลุกขึ้นมากลายเป็นคนบ้า

ในช่วงไม่กี่วันที่ แสดงสัญญาณการเอาตัวรอดจากความกลัวกันใหญ่ และที่สำคัญ..มันจุดติดง่ายชิบหาย จุดแล้วทำให้ลามก็ไม่ยาก

เขาวิ่งออกมาหน้าห้าง คนก็ยังยืนลั่นกันอยู่ตรงนั้นจำนวนมาก บางคนพลัดหลงกับเพื่อนฝูง หรือหาลูกหลานไม่เจอก็พยายามตามหา บางคนจะกลับเข้าไปข้างในก็ถูก รปภ. กันไว้อย่างเข้มแข็ง

คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยก็เข้ามาสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ไทยมุง หลายร้อยทำให้คนลั่นจนออกไปบนผิวถนน บริเวณหน้าห้างที่ปกติ ก็รถติดอยู่แล้วเลยกลายเป็นอัมพาตไปโดยปริยาย

ชายหนุ่มกวาดตามองรอบๆ บังคับตัวเองไม่ให้ยี้ม ทุกอย่าง ถือว่าออกมาน่าพอใจ อาจจะมีบางเรื่องต้องปรับปรุงสำหรับคราวหน้า แต่ครั้งนี้ก็ถือว่าน่าสนุกเกินกว่าที่คิดไว้ เหลือแค่รอว่าพรุ่งนี้ข่าวจะเล่น กับเรื่องนี้ยังไ้ และตำรวจจะมีฝีมือแค่ไหนเมื่อเจอแผนที่วางมาอย่าง แนบเนียนขนาดนี้

ท้องเริ่มร้องแล้วจึงเดินไปทางซ้ายของห้าง บะหมี่ปูทะเลของที่นี่ คือหนึ่งในเมนูโปรดของเขา ถึงราคาจะเกือบแตะหลักพัน แต่นั่น ไม่ใช่ปัญหาเลย บะหมี่ทำเองเส้นเล็กกว่าบะหมี่ทั่วไปแต่เหนียวนุ่ม ก้ามปูทะเลเนื้อแน่นเป็นมันแสดงถึงความสด แค่นี้ก็ทำให้น้ำลายสอ ในปาก

บะหมี่ปูทะเลวันนี้จะต้องขอเพิ่มเนื้อก้ามปูพิเศษ มันคือมืออาหาร ที่เป็นเหมือนการให้รางวัลตัวเอง สำหรับการลงมือครั้งแรกที่น่าหฤหรรษ์ เยี่ยงนี้..

2

“ความฝัน”

“มึงซัดเข้าไปยังจี่ เดียวได้เบาหวานแตกตายหาหรือ” ปวยร้องเตือนเอ มือคีย์บอร์ดของวงด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นเอเดินถอยหลังสองถั่วยกกลับมาที่โต๊ะ

“แฮมมี่ จ่ายดั่งค้ไปแล้วต้องแดกให้คุ้ม” มือคีย์บอร์ดน้ำหนักเกินออกตัว เมื่อวางทั้งสองถั่วลงบนโต๊ะ จึงเห็นว่าเป็นไอศกรีมกับลอดช่องน้ำกะทิ

“มึงไม่ต้องมองเลย อยากได้ไปตักเอง” เอร้องเตือนเมื่อเห็นปองมือเบสชะงักหน้าเข้ามาดูขนม

“เชียะนี่ก” ปองแกลังเพื่อนโดยการเอานิ้วจิ้มไอศกรีมในถ้วยขึ้นมาดูดู แล้วลุกขึ้นไปตักขนม

“ไ้สาส มือมึงล้างรียังนะ” เอตะโกนตามหลังไป

ทั้งสี่หนุ่ม ดั่ง เอ ปอง และปวยซึ่งเป็นพี่ใหญ่สุด รวมตัวกันในชื่อวงทองหยิบ วงดนตรีหนึ่งในหลายพันวงที่ผุดขึ้นมาประดับวงการแต่ซิงเกิ้ลล่าสุดที่พวกเขาปล่อยออกไปทางยูทูบ “หน้าซัดหลังเบลอ” เป็นเพลงแรกของวงที่มียอดวิวแตะสิบล้าน ทุกคนในวงดีใจจนนอนไม่หลับ และเป็นเหตุผลที่รวมตัวกันมาฉลองที่ร้านหมูกระทะบุฟเฟต์แห่งนี้

ดั่ง หรือกระดั่ง หนุ่มหน้าตาคมเข้ม อายุ 31 ทำหน้าที่เล่นกีตาร์ และแต่งเพลงของวงนี้ นั่งเขียนไอศกรีมในถ้วยที่เหลือครึ่งก้อน

อย่างใช้ความคิด

“นี่ต้องดูอย่างพี่ดังของเรา จำกัดเรื่องแตกข้าว แต่แตกสาวไม่เคยจำกัด” ป่วยหันมาแซวหนุ่มรุ่มนึ่ง เพราะเห็นนั่งเหม่ออยู่

“พี่ป่วยเม่งก็พูดไป” ดังหันมาหัวเราะ “สาวๆ ผมก็มีแตกบ้าง แต่ส่วนมากเป็นฝ่ายโดนแตก เพราะผมไม่ใช่เสือ เป็นเพียงแคเหยื่อที่น่ารับทาน” เขาตอบเป็นคำคล้องจองบ้าง แล้วก็พูดต่อ

“กูกำลังคิดอยู่นะ ว่ากว่าจะได้ลิบล้านวิวนี้เม่งก็แสนเหนื่อยเหลือเกิน แล้วไอ้พวกที่ได้ร้อยล้านสองร้อยล้านเม่งทำไฉนจะได้วิวขนาดนั้น”

“กูว่าเอ็มวีมีส่วนเยอะวะ” เอตอบ ตักหลอดซอ่งเข้าปากแล้วพูดต่อ “ตอนนี้อนิยมเรื่องเอไอกันเยอะมาก เราจะลองให้มันเจินวิตไอให้มั่งมัยละ”

ปองเดินกลับมาที่โต๊ะพอดีเลยออกความเห็นบ้าง “กูว่าดีนะจะเอาเพลงหน้าหรือเพลงนี้ทำเวอร์ชั่นใหม่ดีละ”

ดังกอดนิ้วโป้งตัวเองใช้ความคิด หนุ่มหน้าคมคนนี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนในวงว่ามีฝีมือในการเล่นกีตาร์อย่างน่าตื่นตะลึง แถมยังร้องเพลงดีและแต่งเพลงเก่งอีก เรียกว่าครบเครื่องอยู่ในคนเดียว ถ้าจะออกเพลงเดี่ยวก็คงทำได้ แต่ก็ยังอยู่รวมกับพวกเขาในวงทองหยิบ ทุกคนจึงค่อนข้างให้ความเคารพในความเห็นของดัง

“กูว่าปล่อยเพลงนี้มันทำงานไปซักพักดีกว่า ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเดือนเลย ดูกระแสแล้วค่อยคิดว่าจะทำกับเพลงนี้ดี ส่วนเพลงหน้ากูแต่งไว้แล้วละ วันศุกร์ซ้อมวงค่อยมาดูเรื่องดนตรีกัน” ดังบอกแผน

“เฮ้ย เดี่ยวก่อน” ปองก้มหน้ามองจอมือถือร้องซัดจังหวะขึ้นมา “มียิงกันอีกแล้ววะ” เขาเผยหน้าจากมือถือ แล้วพูดอย่างตกใจ

“ที่ไหน มีตายปาวะ” ป่วยร้องถาม ทุกคนหยิบมือถือขึ้นมาหาข่าว

“ที่ห้างเฟสตีวัลฝั่งธน” ปองให้ข้อมูลต่อ “ตายไปหนึ่ง สาส์สอง เจ็บอีกหนึ่ง”

“แล้วใครเป็นคนยิงวะ” ป่วยถามต่อ เพราะชี้เกี่ยจหาข่าวเอง

“เดี๋ยวนะ” เอชวยหารายละเอียดในข่าวที่ฟัดขึ้นมาแทบจะทุกช่องทาง “ไม่มีบอกวะ ในข่าวบอกแค่มีการยิงหลายแห่งในห้าง แต่ไม่ได้บอกว่าใครยิง”

“หมายความว่าเงาะ มียิงกันหลายห้างเลยหรอ” ปองถาม

“ไม่ใช่ ในเฟสตีวัลนั้นแหละแต่เกิดหลายที่ มีเกิดที่ชั้นห้า ชั้นสี่ แล้วก็บันไดเลื่อน” ดังหยุดอ่านข่าวแล้วพูดต่อ “อันนี้มีสัมฯ คนอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ผู้ชายคนนี้บอกว่าเขาได้ยินคนตะโกนบอกว่า มีคนไล่แทงคนในห้าง เขาก็เดินหนีจนมาออกกันอยู่ที่หนึ่งบนชั้นห้า แล้วเจอคนล้มลงกับพื้น เลือดนองเต็มแผ่นหลัง ตอนนั้นยังคิดว่าโดนแทง”

ดังอ่านข่าวต่อ พยายามสรุปเนื้อหาออกมา “เขาบอกว่าตอนนั้นวุ่นวายกันมาก แล้วไม่นานก็มีคนตะโกนว่ามีคนไล่ยิงในห้าง แล้วก็เสียงตามสายบอกให้ออกจากห้าง ตอนเห็นผู้ชายที่ล้มอยู่กับพื้น เขาไม่ได้ยินเสียงปืนหรือเห็นเลยว่าใครยิง”

“อ้าว เป็นไปได้ไงวะ มียิงคนตายแต่ไม่มีเสียง ไม่รู้ว่าใครยิง” ป่วยออกความเห็น

“เออ ทุกข่าวไม่มีบอกเลยว่าใครยิง ตำรวจแม่งก็ยังไม่จับ”

เอพูด

โตะอื่นๆ ในร้านหมูกระทะก็เริ่มพูดคุยถึงข่าวการทำร้ายในห้าง แต่ในเมื่อยังไม่มีควมคืบหน้ามากกว่านี้ หัวข้อในการพูดคุยกีย้ายไป

ที่เรื่องอื่นๆ และสุดท้ายสมาชิกวงทองหยิบก็แยกย้ายตอนสามทุ่มกว่า ปองมือเบสเป็นคนเดียวที่รีบไปก่อนเพราะมีงานประจำ ร้องและเล่น กีตาร์เดี่ยวที่ร้านแห่งหนึ่งตอนสี่ทุ่ม ที่เหลือต่างกลับบ้าน

ดังกลับมาที่คอนโดถนนลาดพร้าว เขาเพิ่งมาเช่าได้ไม่ถึงเดือน ที่พักใหม่นี้สะดวกสบายกว่าที่เก่าเพราะออกจากซอยมานิดเดียวก็ถึง รถไฟฟ้าสายสีเหลือง พื้นที่กว้างขวางกว่าห้องที่เคยอยู่ ถึงแม้ค่าเช่า จะแพงขึ้นอีกเกือบเท่าตัว แต่เพื่อแลกกับสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้น การเดินทางที่สะดวกขึ้นแล้ว เขาก็คิดว่าตัดสินใจไม่ผิด

ดังเป็นชายหนุ่มจากภาคอีสาน จบปริญญาตรีจากราชภัฏ ประจำจังหวัดนั้นในสาขาที่ขึ้นชื่อว่าหางานยากที่สุดสาขาหนึ่ง แต่ ด้วยความที่ชอบเล่นกีตาร์มาตั้งแต่เด็ก ก็เลยเรียนไปด้วย เล่นดนตรี หากินไปด้วย พร้อมกับวิชาทางดนตรีที่แก่กล้าขึ้นตามเวลา

พ่อแม่ของดังเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่เขาเพิ่งวัยรุ่น โชคดีที่ยา ของเขาเป็นครู มีความรู้อยู่ไม่น้อยและเป็นครูประเภทที่ไม่ก่อกวนนักเรียน ล้นพ้นตัว เมื่อเกษียณมาแล้วจึงพอมีเงินใช้และส่งเสียหลานชาย คนเดียวได้อย่างไม่ลำบากนัก

เมื่อสามปีที่แล้วย่าเสียชีวิตลงด้วยโควิดดังได้รับบ้านหลังย่อมๆ ที่อยู่กันมานั้นเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะเขาเป็นหลานที่ใกล้ชิดยาที่สุด เพียงคนเดียว แต่ไม่นานดังก็ตัดสินใจขาย ได้เงินมาจำนวนหนึ่ง พอที่จะเป็นต้นทุนให้ตัวเอง แล้วมุ่งหน้าเข้ามาใช้ชีวิตนักดนตรีอยู่ใน กรุงเทพฯ อย่างเต็มตัว

ในช่วงแรกค่อนข้างลำบากเพราะด้วยภาวะโรคระบาดที่ทำให้ลายสถานบันทั้งหลายอย่างย่อยยับถวนหน้า แต่เขาก็กัดฟันผ่านพ้นสภาวะนั้นมาอย่างอดทนและโชคดีกว่าคนอื่นที่มีเงินติดตัวอยู่ไม่น้อย

จนแคววงร้านกลางคืนกลับฟื้นตัว ดังก็ได้โอกาสลิ้มตาอำปากและด้วยฝีมือที่ดาร์ที่จัดอยู่ในชั้นโดดเด่น ร้องเพลงก็ด้วยน้ำเสียงมีเอกลักษณ์ ประกอบกับหน้าตาค่อนข้างคมเข้มตามสมัยนิยม ดังจึงมีงานเล่นกีตาร์ร้องเพลงตามร้านอาหารไม่ขาดสายเขาต้องเดินสายร้องเพลงวันละสองสามร้านถึงสัปดาห์ละหกวัน เว้นไว้หนึ่งวันเพื่อพักผ่อน

แต่เขาก็รู้ว่าชีวิตนักดนตรีแบบนี้มีความไม่แน่นอนสูง รายได้อาจจะค่อนข้างดี แต่ห้ามป่วยห้ามตาย เพราะถ้าป่วยขึ้นมา ก็หมายถึงรายได้ที่ขาดไป เขาจึงเริ่มมองสิ่งที่ไกลออกไปเหมือนกับนักดนตรีอื่นๆ คือการทำซิงเกิลเพลงเป็นของตัวเอง

และเมื่อไม่ถึงปีมานี้ เขาก็ได้เจอเพื่อนนักดนตรีที่มีแนวทางเดียวกัน นิศัยเข้ากันได้จนตกลงมาเล่นร่วมกันในชื่อวงทองหยิบ สมาชิกของวงมีด้วยกันสี่คนคือ ดังเล่นกีตาร์ ร้องนำ และแต่งเพลงด้วยปองเล่นเบส เอเล่นเปียโนกับคีย์บอร์ดป่วยอายุมากที่สุดเกือบสี่สิบปีแล้ว ตีกลอง

วงทองหยิบรวมตัวกันเพื่อทำเพลงของวงตนเองเท่านั้น แต่เรื่องการรับงานเล่นกลางคืนยังตัวใครตัวมันอยู่ และวันนี้เป็นวันที่ดังจัดตารางไว้เป็นวันว่าง เมื่ออิมจากหุมกระทะเลแล้วเขาก็กลับมาที่คอนโดกะจะนั่งแต่งเพลงใหม่ให้เสร็จก่อนเข้านอน

ดังเปิดเสียงกลองที่ทำไว้ในโปรแกรมลอจิกโปร มือจับกีตาร์คลำหาคอร์ดที่จะมารองรับทำนองที่คิดเอาไว้ เขาเปิดเสียงจากลำโพงได้เลยแบบไม่ดังมาก เพราะห้องที่เขาอยู่เป็นห้องหับมุม ส่วนห้องที่ติดกัน

เธอหยุดร้องแล้วไม่พูดอะไร
แต่กลับหันมามองเขา
ผ่านแว่นตารอบสีแดง
ด้วยสายตาราวกับจะบอกอะไรสักอย่าง
เขาจึงฉุดมือเธอเพื่อให้ลุกขึ้น
แต่แล้วแขนเธอ
ก็เหมือนหลุดออกมาจากข้อศอก
จนเขาล้มหงายหลัง

เขารู้ว่าไม่มีคนอยู่มาสักพักหนึ่งแล้ว

สงสัยแตกเยอะเกินไป..ตั้งใจเพราะตอนนี้รู้สึกดีๆ ในห้องจนทำให้คิดอะไรไม่ค่อยออก เขาวางกีตาร์เปลี่ยนไปจับคีย์บอร์ดบ้างเพื่อจะคิดดนตรีออก แต่เกือบชั่วโง่งผ่านไป ดนตรีดีๆ สักท่อนก็ไม่มาเยี่ยมเยียนในหัวเขาบ้างเลย

เปลี่ยนใจไปอาบน้ำ ก่อนคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าไปทำธุระในห้องน้ำ ไม่เกินห้านาทีตามประสาคนที่ไม่ค่อยละเมียดกับตัวเองเท่าไรแล้วออกมา นั่งบนเตียงเปิดเบียร์กระป๋องคว่ำกีตาร์ขึ้นมาจับ ลองดูว่าถ้าไม่เปิดเสียงกลองจะคิดอะไรออกมั้ย

จากนั่งเล่นเป็นเอนตัวเล่น แล้วกลายเป็นนอนเล่นกีตาร์อยู่บนเตียง เบียร์กระป๋องที่สองถูกเปิดไม่นานดังก็หลับคากีตาร์ที่กอดเอาไว้

ในความฝันเดินอยู่ในห้างแห่งหนึ่ง เมื่อมองรอบตัวเขาก็จำได้ว่าเป็นห้างที่เขาเคยเดินอยู่บ่อยๆ ในใจยังคิดว่าดีเหมือนกัน จะไปซื้อสายกีตาร์ใหม่สักชุด แทนชุดเดิมที่เริ่มเก่าและเพี้ยนแล้ว

ไม่แน่ใจว่าร้านเครื่องดนตรีอยู่ชั้นสองหรือสามกันแน่ ระหว่างที่เดินมองไปรอบๆ ก็ได้ยินเสียงป๊อปปี้ดังสนั่นเหมือนกับดังอยู่ข้างๆ ตัวนี่เอง เขาสะดุ้งมองซ้ายขวาแล้วก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งกุมท้องร้องโอดโอยอยู่กับพื้น

ตั้งวงเข้าไปสอบถามอาการ เธอหยุดร้องแล้วไม่พูดอะไร แต่กลับหันมามองเขาผ่านแว่นตากרובสีแดง ด้วยสายตาราวกับจะบอกอะไรสักอย่าง

เขาจึงจุดมือเธอเพื่อให้ลุกขึ้น แต่แล้วแขนเธอก็เหมือนหลุดออกมาจากข้อศอกจนเขาล้มหงายหลัง

ดังไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น รีบเงยหน้าขึ้นมองก็ไม่เห็นผู้หญิงคนนั้นเสียแล้ว ขณะนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นอีก บังคับให้เขาต้องลุกขึ้นวิ่งหนี

ในฝันเขาไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน แต่แล้วก็รู้สึกว่าจะดูร่างร่างหนึ่ง ที่นอนอยู่บนพื้น ดังก้มลงมองก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งนอนหงาย เลือดนองเต็มเสื้อ แต่แปลกที่ผู้ชายคนนั้นไม่ร้องสักคำ กลับมองมาที่เขา ด้วยสายตาเหมือนผู้หญิงคนก่อนหน้านี้..เหมือนมีอะไรบางอย่างต้องการจะบอกเขา แล้วชายบนพื้นก็ยื่นมือมาให้เขาจับ

ดังจับมือหมายจะจุดให้ชายคนนั้นลุกขึ้น แต่เมื่อมองไป ใบหน้าผู้ชายที่นอนอยู่กลับกลายเป็นหญิงสาวใส่แว่นกรอบแดงคนเดิมไปแล้ว เขาแปลกใจ แต่ก็ยังออกแรงจุดเธอขึ้นมา แล้วแขนของเธอก็หลุดติดมือเขาออกมาอีกครั้งอย่างน่ากลัว ดังรีบเหวี่ยงแขนข้างนั้นทิ้ง

เสียงปึนดังขึ้นอีกนัดใกล้ตัวเขามาก ดังตกใจออกวิ่งอีกครั้งอย่างไม่รู้ทิศทาง แต่แล้วก็พบว่าผู้คนรอบข้างหายไปหมด ทุกอย่างรอบตัวเปลี่ยนไปสิ้นเชิง ความสับสนวุ่นวายรอบตัวหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน ไม่นานเขาก็รับรู้ว่าตัวเขาเองกำลังอยู่ในห้องๆ หนึ่ง..เพียงคนเดียว

ความเหนื่อยหอบยังไม่หายไป ดังกลับต้องมาอยู่ในห้องประหลาด มองไปรอบๆ ก็พบว่าเป็นพื้นที่ไม่ใหญ่นัก ลักษณะของห้องและเฟอร์นิเจอร์คล้ายห้องในคอนโดที่เขาเช่าอยู่มาก สิ่งที่น่าสนใจจนตะตาคือเส้นสายที่วาดอยู่บนผนัง เป็นเส้นสีดำแนวตั้งสี่เส้น มีเส้นแนวขวางสองเส้นมองแล้วเหมือนลูกกรง หลังเส้นเหล่านั้น

มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนอยู่หนึ่งตัว ดั่งยังไม่ทันได้สังเกตว่าเป็นตัวอะไร ก็รู้สึกได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว เพราะได้ยินเสียงคนอยู่ไม่ไกล เสียงค่อยๆ ชัดขึ้นเหมือนมาจากเครื่องเสียงที่ถูกเร่งความดังขึ้นทีละน้อย

ฟังจับใจความไม่ออก รู้แต่ว่าเป็นเสียงของผู้ชายกับผู้หญิง เหมือนทะเลาะกันอย่างรุนแรง ดั่งหันไปมองหาดันเสียงก็พบ..ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อยู่ในห้องนี้ด้วยเช่นกัน

จากน้ำเสียงของทั้งสองคน แสดงให้เห็นว่าเมานักทั้งคู่ ฝ่ายหญิงร้องให้เสียงดังสลับกับการหวีดร้อง ฝ่ายชายร่างท้วมตะโกนใส่ด้วยเสียงดังไม่แพ้กัน ดั่งไม่รู้จะทำอะไรกับเหตุการณ์ตรงหน้า

แล้วผู้ชายก็เดินเข้าไปตบหน้าหญิงสาวจนล้มลงกับพื้น ดั่งตัดสินใจจะเข้าไปห้าม แต่เขากลับต้องใช้เวลานานเหลือเกินกว่าจะเข้าไปถึง ทั้งที่เหตุการณ์ที่เกิดก็อยู่ห่างไม่กี่ก้าว

ผู้ชายคนนั้นตบผู้หญิงอีกสองครั้ง แล้วก็ผลักเธอล้มลงกับพื้น ดั่งเข้าไปถึงพอดี เขาเอื้อมจับข้อมือผู้ชายไว้เพื่อหยุดการกระทำ ผู้ชายคนนั้นเกร็งแขนสู้ จนดั่งต้องใช้กำลังดังอย่างแรง

แต่แล้วเขาก็เสียหลักทลายหลังลงป็นิ่งอยู่กับพื้น เพราะแขนของผู้ชายคนนั้นหลุดออกมา..เอาอีกแล้ว แขนมันหลุดติดมือมาอีกแล้ว ความรู้สึกหลอนจนขยะแขยงพลุ่งขึ้นมาทำให้ดั่งต้องรีบสะบัดแขนข้านั้นทิ้ง แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็ไม่เห็นผู้ชายคนนั้นแล้ว เห็นแต่ผู้หญิงยืนอยู่ เขาตกใจอย่างหนักเพราะเธอคือสาวแว่นแดง คนเดียวกับที่เขาเห็นในห้างเมื่อสักครู่นี้ และสายตาเธอที่มองมาก็ช่างคล้ายกัน ทุกครั้งคือ..มีอะไรอยากจะบอกเขา

ในฝันเขาตะโกนถามออกไป “มีอะไรก็บอกมาสิวะ”